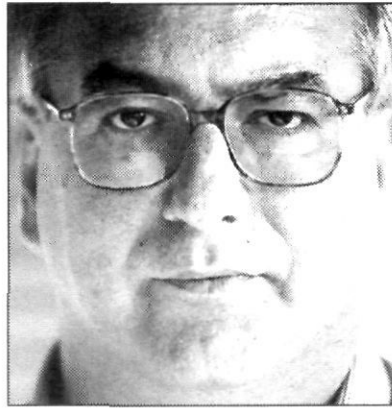

ENTREVISTA

Ha estat el cap de premsa de Jordi Pujol durant 11 anys. Nascut a Lleida el 1947, és un periodista amb experiència per tot el món com a delegat de l'agència Efe. Ara tanca una llarga etapa al departament de Presidència de la Generalitat per dedicar-se a l'empresa privada.

Recorda la fotografia de Pujol amb el president dels Estats Units George Bush com un dels seus millors èxits professionals. I el moment més difícil, la dimissió del conseller Cullerell. Creu que cal respectar l'esforç dels periodistes per mantenir la seva independència.

RAMON PEDRÓS

SAÛL GORDILLO

Ramon Pedrós ha batut un rècord mantenint-se 11 anys com a cap de premsa del president de la Generalitat, Jordi Pujol. «Difícilment trobaràs en governs regionals o estatals un cap de premsa que ho hagi estat més de 4, 5 o 6 anys», comenta aquest periodista experimentat, nascut a Lleida el 1947. La seva marxa de Presidència no ha estat sobtada. «Feia 2 o 3 anys que havíem planejat deixar-ho, però no va ser possible, encara que ja s'havia arribat a anunciar.»

—El seu nom apareixia en llistes per ocupar càrrecs de responsabilitat amb l'arribada del PP al govern de l'Estat.

—«El meu nom estava proposat com a president de l'agència Efe, però Miguel Ángel Rodríguez s'hi va oposar. Ell mateix va proposar que anés a dirigir TVE a Catalunya, a Sant Cugat. Però radicalment ho va vetar l'Aleix Vidal-Quadras, abans que el dimitissin.»

—Per què s'hi va oposar?

—«Sóc capaç d'entendre-ho. Per una qüestió d'imatge. En Vidal-Quadras no em coneixia de res, però té lògica que nomenar el cap de premsa de la Generalitat com a director de Sant Cugat pot semblar una imposició d'en Pujol, amb el risc d'una futura manipulació de continguts. No hauria de ser així perquè un cap de premsa no és polític.»

—Entre el cap de premsa i el polític hi ha d'haver una certa complicitat, oi?

—«Més que complicitat, confiança professional amb tota certesa.»

—Em referia a complicitat política.

—«No forçosament. En el govern de la Generalitat, el cap de premsa fa unes tasques bàsicament professionals. Després hi ha un seguit de càrrecs que fan el disseny polític, a partir del president i el conseller de la Presidència. La meua funció es reduïa molt a la relació amb els mitjans de comunicació. Quan jo parlo amb el director d'un mitjà no estic intentant trametre una ordre política —que seria absolutament absurd i contraproduent—, sinó analitzar les legítimes relacions que hi ha d'haver entre la seva empresa i el govern que jo represento. No té més misteri que aquest.»

—És un error que els governs tinguin mitjans de comunicació en contra?

—«Als governs els convé mantenir una bona imatge i relació amb els mitjans. No sempre s'aconsegueix, perquè hi poden haver problemes. Depèn del tipus de mitjà

i d'empresa. Tothom sap que hi ha empreses que tenen afinitats ideològiques i polítiques. Però, en general, crec que hi ha unes relacions molt correctes entre les estructures polítiques i les empreses de la comunicació.»

—En el seu cas, hi ha hagut excepcions?

—«Jo sempre he trobat molt bona comprensió per part del col·lega que està a l'altre costat del telèfon. Normalment el periodista espera que el cap de premsa sigui fidel als plantejaments professionals. No espera que li venguis una moto de complicitats estranyes.»

—Li ha resultat fàcil la feina a Catalunya? La premsa d'aquí és més moderada que la madrilenya, oi?

—«Sí. Es parla dels models madrilenys i català. Segurament és cert, això. Hi ha

«Jordi Pujol és un home absolutament entregat a la seva tasca política. Ell mateix diu que no ha tingut temps per dedicar a la seva família. És molt exigent i seriós. I no li fan gràcia els acudits que diuen d'ell.»

un altre tarannà. No hi ha un conflicte d'interessos com a Madrid, que és la capital d'un Estat que té fortes estructures de poder. El poder català, en definitiva, és limitat. A més, la premsa madrilenya sempre ha tingut una participació més pròxima a les estructures de poder en la definició i execució d'aquest poder.»

—Es podria dir que els periodistes madrilenys s'extralimiten?

—«No. Simplement estan més a prop del poder. No és bo que entre el polític i el periodista hi hagi una connivència extraordinària. L'altre dia en [José María] Carrascal va rescatar un pensament americà dient que quan el polític i el periodista són molt amics, algun dels dos no fa bé la seva feina.»

—Comparteix aquesta afirmació?

L'experiència internacional

SAÛL GORDILLO

Va estudiar Filosofia i Periodisme a la Complutense de Madrid. Va treballar durant poc temps a l'ABC i, mort Franco, el 1975, va marxar a Moscou. Era el primer corresponent espanyol a la capital de l'URSS. Allà es va convertir en el delegat de l'agència Efe, de la qual també va ser responsable a Washington. Pedrós també va ser testimoni de l'embrí de la Unió Europea, des de la delegació d'Efe a Brussel·les. Quan torna a Catalunya descobreix que ja es pot parlar en català. Rep l'oferta de la Generalitat i l'accepta.

—A Presidència s'ha dedicat a establir contactes internacionals,

aprofitant la seva llarga experiència.

—«Sí. Recordo el primer viatge amb en Pujol a Brussel·les. És un món complex, i allà vaig veure un Pujol una mica perdut pels passadissos de la Comissió Europea. Això va motivar una reflexió. I va ser quan es va decidir crear el Comissionat d'Actuacions Exteriors de la Generalitat.»

—Quins viatges més destacaria?

—«Un dels més importants des del punt de vista protocol·lari que ha fet en Pujol, i que aquí va passar bastant desapercbut per unes altres raons, va ser el de Txecoslovàquia quan encara ho era. Allà el van tractar com un cap d'estat, amb tropes, honors militars,

himne i banderes a l'aeroport. Això va provocar la protesta de l'ambaixador espanyol. Després també vam anar als Estats Units... Crec que hi he col·laborat amb una certa eficàcia. Tenia l'avantatge que m'ho coneixia prou bé.»

—Ha estat difícil treballar amb un polític que ha fet famosa la frase «Avui no toca»?

—«No. Ara tothom fa servir aquesta frase. De fet, és la versió autòctona del *No comment* dels polítics americans. Si un polític no vol parlar d'un tema concret, no té l'obligació de fer-ho.»

—Ha pensat escriure un llibre sobre Jordi Pujol?

—«Sí, però de moment no tinc intenció de fer-ho.»

—«Sí, però hi pot haver una bona relació entre periodista i polític.»

—La imatge que té Pujol en alguns mitjans de Madrid no és gaire bona. Recordi la portada de l'ABC que el comparava amb el dictador Franco.

—«Per desgràcia això ha estat bastant freqüent en els últims anys. No només en el cas de l'ABC. Quan en Pujol ha tingut un pes decisiu en la governabilitat de l'Estat, les crítiques s'han polaritzat més en ell. Durant uns anys es va donar suport al partit socialista, i la premsa més dretana va criticar molt els nacionalistes. La resta de premsa, i a vegades la dretana també, va continuar la mateixa política amb el PP en el poder. Precisament en la primera època va existir una estratègia del govern Aznar per donar la imatge que no estava sotmès als nacionalistes. Quan anàvem a La Moncloa ens deien: 'Us necessitem, però que no es noti'.»

—Creu que realment existeix la independència dels mitjans?

—«Com a idea pura no, però l'esforç dels professionals va en aquesta línia.»

—Però l'empresa és una altra cosa.

—«Totes les empreses, en un moment donat, tenen algun tipus d'interès. I això és molt aleatori. En tot cas, des del poder hi ha moltes maneres de condicionar el diàleg amb l'empresa periodística. I viceversa. Però, tenint en compte que no estem en un món ideal, els mitjans generalment actuen amb un gran sentit de la independència.»

—Com observa la discrepància de Carles Francino amb la direcció de TV3?

—«Em consta que van estar una bona estona valorant els diferents punts de vista. Jo crec que s'ha de deixar actuar al professional, que té la responsabilitat directa sobre els continguts. El que passa és que el professional pot parlar amb els seus superiors, que també poden ser professionals. No és fàcil aquest diàleg. Però, en general, el responsable primer de la informació és el que la treballa. Estem parlant en l'àmbit teòric.»

—El cap de premsa és un filtre polític?

—«No. El cap de premsa no tracta de manipular fets ni transgredir normes de tractament professional ni imposar versions que saps que no són verídiques. Es fa més pressió des d'altres sectors de l'activitat econòmica i esportiva que des de la política. Al polític se'l veu venir i el periodista pot tenir més capacitat de reacció.»

—Què feia vostè quan alguna cosa de